בזמן שרבני קריית־ארבע נחקרו במישטרה, ונגד בני הקיריה הוגשו כתבי־אישום על רצח, חבלה וטרור, בילחה ענת סרגוסטי יממה בקיריה, כאורחת אחת המתנחלות

המארחת רותי בן־פינחס, יחד עם שני בניה הקטנים יעקוב (שנתיים וחצי, משמאל) ונחום (בן חמש וחצי). רותי אירחה את כתבת העולם הזה בביתה שבקיריה. מאחוריה בניין ישיבת קריית־ארבע, שם מכהן הרב אליעזר ולדמן, שנעצר השבוע לחקירה בחשד שידע על ענייני המחתרת.

„ובכל זאת," ניסיתי לומר לה, „מייחסים להם מעשי־רצח והטמנת פצצות. העונש על מעשים כאלה הוא מאסר־עולם, ומה יהיה עם המישפחות שלהם?"

רותי לא היססה: „זה כמו חייל שיוצא לקרב," אמרה בהחלטיות, „אם הוא יצטרך לחשוב על הדברים האלה, הוא לא ייצא למילחמה. ובכלל, האנשים האלה הם כמו חיילים. הרי מדינות־ערב הכריזו עלינו מילחמה, ובעצם המילחמה לא הסתיימה. אנחנו עדיין במצב של מילחמה, אז כל הפעולות האלה שעשו החברים הן פעולות של מילחמה, זה אינו רצח.

„תראי, צריך להסתכל על המצב כמו שהוא. נניח שיש לך בית שקנית אותו מעמידר. חיית בו במשך כמה שנים, ואז נסעת עם המישפחה שלך לחוץ־לארץ. היית כמה שנים בחוץ וחזרת. באת לדירה שלך וראית שמישהו אחר גר בה. את מנסה לומר לדיירים שזו הדירה שלך, את מנסה לומר לעמידר שזו הדירה שלך, והם יודעים, אבל זה לא עוזר. מה את עושה?

„אז את אומרת: טוב, אני אקח חדר אחד, והם יקחו חדר אחד. ולא לשכוח, זו הדירה שלך. אתם גרים יחד במשך תקופה, ואז פיתאום הדייר מתחיל להציק לילדים שלך. את מנסה להשקיט את המצב בטוב, וזה לא עוזר, הוא ממשיך להציק לילדים. ואז הוא מתחיל להרביץ להם. את צועקת לעמידר והם אומרים לך — יהיה בסדר, אנחנו נטפל במצב. והם לא עושים כלום. ואז יום אחד הדייר השני לוקח את הילד שלך וזורק אותו מכל המדרגות ופוצע אותו. אז את כבר לא יכולה יותר, ואת פוגעת בילד שלו. והמצב הוא בלתי־נסבל. האפשרות היחידה שיש לך היא לזרוק אותו מן הדירה, מכיוון שזו דירה שלך, וזהו.

„תראי, למשל, הפגיעה בראשי־הערים. הם היו מראשי הוועדה להכוונה לאומית. הם בריבריהם גרמו לכך שאנשים משלהם יצאו ופגעו ביהודים. אז אי־אפשר לומר שהיתה כאן פגיעה באנשים חפים־מפשע. אלה אנשים של אש"ף, שקוראים לפגוע ביהודים. הם רוצים לזרוק אותנו לים. בסך־הכל צריך לזכור, שכשהיתה הפגיעה בראשי־הערים כולם שמחו, והיה שקט במשך תקופה ארוכה. אז עכשיו כולם באים ואומרים שזה לא בסדר. אבל עובדה, זה עזר להשקיט אותם לתקופה."

והרצח של שלושת התלמידים במיכללה האיסלאמית? — אני מנסה להמשיך ולשאול.

„זה ברור שבמיכללה מלמדים את התלמידים שלהם לשנוא את ישראל ולהילחם ביהודים. אז זה לא רצח של חפים־מפשע. הקם להורגך השכם להורגו. זו פעולה פשוטה של הגנה על עצמנו."

והטמנת פצצות באוטובוסים, פעולה שאילו הצליחה יכלה לגרום למאות הרוגים ופצועים?

„תראי," ממשיכה רותי בשטף, „היום זה כבר ברור, ואפילו נכתב בעיתונות, שהפצצות האלה לא היו אמורות להתפוצץ, זה רק היה איום, ואלה ששמו אותן התכוונו להודיע על־כך כדי למנוע את הפגיעה. וחוץ מזה, וגם זה כבר נכתב, הם שמו שם חומר־נפץ מאיכות גרועה, כך שגם אילו היו מתפוצצות, זה לא היה גורם נזק לסביבה."

לחנך מתוך הכלא

לרותי יש תשובה לכל דבר. הכל ברור לה, והיא בטוחה בצידקת שבוע בקריית־ארבע, תביני גם את על מה אנחנו מדברים."

הסברתי לה שאני כתבת של העולם הזה, ושאלתי אותה אם היא מזמינה אותי אליה. היא השיבה בחיוב.

הגעתי לקיריית־ארבע בבוקר. רותי ואליהו בן־פינחס גרים בדירה קטנה, בקומה השלישית של אחד מבנייני־האבן הגדולים של הקיריה. על הקיר, מול דלת הכניסה, תלויה תמונה גדולה של הרב צבי יהודה הכהן קוק. (אליהו, כמו רבים מאנשי גוש־אמונים, למד בישיבת מרכז־הרב בירושלים). על הקיר ממול תלויה תמונה של הכותל המערבי ויהודים מתפללים בצידו.

בחדר־המגורים מערכת־ישיבה צנועה, אפורה. ובצד כוננית גדושה בספרים. להפתעתי, לא היו אלה סיפרי־קודש. היו שם כל כיתבי ש"י עגנון, סיפורים של בלואק בעברית וסיפרי דיקדוק עברי. רותי, כך הסתבר לי אחר־כך, היא מורה לסיפרות באולפנת הבנות בקיריה.

„אני רק רוצה להזהיר אותך," אמרה לי רותי בטלפון, כשהודעתי לה שאני באה, „שיש לי שישה ילדים, ושתצטרכי הרבה סבלנות."

הילדים לא היו בבית כשבאתי. רק יעקב הקטן (שנתיים וחצי), שראשו עטור שערות בלונדיות ארוכות, ואליהו צמודה כיפה משובצת גדולה, הסתובב סביבנו כל הבוקר.

רותי אוהבת לדבר, והיא עושה זאת מהר. היא חברה בוועדת־ההסברה שהוקמה אחרי שהחלו המעצרים. לא הסברה כלפי חוץ, אלא כלפי פנים, לאנשי־ההתנחלויות עצמם, שהתבלבלו וקצת איבדו את הדרך אחרי חשיפת המחתרת היהודית.

„העצורים הם אנשי־מעלה," אמרה לי רותי — מישפט, שחזר כמה פעמים באותו היום. „הם אנשים נהדרים, חבל שאת לא יכולה להכיר אותם ולשוחח איתם קצת."

„חברי המחתרת הם

גילוי המחתרת היהודית ב־שטחים הכבושים חשף לראשונה את עולמם הרוחני של המתנחלים, אנשי גוש־אמונים, המתייצבים למעשה כאיש אחד מאחורי המחתרת (ראה הנדון).

זהו עולם סגור ושלם, זר ומוזר. המזכיר במידה רבה את התופעה הפסיכיאטרית הידועה בשם „פא־ראנויה ורה" — מחלה שסימן־ההיכר שלה הוא שהחולה בונה שיטה הגיונית שלמה על הנחה מטורפת. ככל שהשיטה שלמה יותר — סימן הוא שהמחלה חמורה יותר.

מהו עולמם הרוחני של חברי המחתרת ושוחריה? ענת סרגוסטי יצאה לשמוע ולהתרשם. להלן הדיווח:

פגשתי את רות בן־פינחס ביום השלישי מול מיגרש־הרוסים ב־ירושלים, באוכרה־הפגנה־עצרת שערכו אנשי ההתנחלויות וגוש־אמונים לזכר שישה מחבריהם, שנרצחו בחב־רון, ולמען חבריהם הרבים העצורים באשמות שונות של רצח והשתייכות לאירגון־טרור.

רותי החזיקה בידה ניירי־סטנסיל, והתווכחה־בלהט עם חברים. ניגשתי אליה ושאלתי אם אני יכולה לראות את הכרוז. היא הושיטה לי אותו ואמרה: „רק תדעי, שרוב הציבור מסתייג מן המישפט האחרון."

הכרוז דיבר על אחריותה של הממשלה למעשים המתרחשים בשטחים הכבושים, ובסופו היה כתוב: „לא באנו להצדיק כל מעשה."

„זאת אומרת," שאלתי את רותי, „שאתם מצדיקים את המעשים ה־מיוחסים לחבריכם?" היא ענתה שאכן זה כך. אחרי שראתה את הבעת התמיהה שעל פניי, הוסיפה: „אם תחיי

הראשונה שרה נחשון, מגרעין המתנחלים הראשון בקריית־ארבע, שהגיע לחברון, התיישב במלון פארק ואחר־כך במימשל־הצבאי בעיר. שרה לשה בצק לאפיית חלות השבת.